

Αλλόκοτη ευχή. Πως λιγότερο φως, χαμηλότερες θερμοκρασίες, μικρότερες μέρες μπορεί να είναι «καλό»; Εκτός αν η ευχή υπονοεί να τελειώ νουμε κι αυτό το Φθινόπωρο, με τις λιγότερες δυνατές απώ λειες.

Στον τόπο τούτο, στα νότια τμήματά του τουλάχιστον, το Φθινόπωρο έρχεται περί τα τέλη του Οκτώβρη. Άλλο θέμα αν μετά της Παναγίας, αλλάζουν τα χρώματα της θάλασσας, και υποχωρεί η κάψα του θέρους. Για άλλους δυο μήνες, ζούμε μια εποχή, με υψηλές θερμοκρασίες, λίγες βροχές, πουνέντηδες που καθαρίζουν την ατμόσφαιρα και άλικες δύσεις. Είναι ένα μικρό καλοκαιράκι.

Ένα ρέκβιεμ, με πέντε εικόνες και αντίστοιχα σχόλια, από τον Οκτώβριο που μας εγκαταλείπει, πριν περάσουμε στον βροχερό Νοέμβριο για να μας παραλάβει, ακολούθως, ο χειμών, έτι απειλητικότερος του Φθινοπώρου.

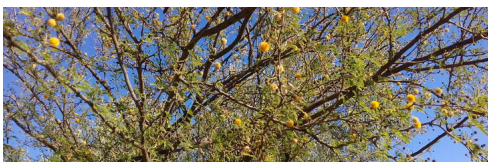

Ο Ρίτσος μας στο είπε. Στα 18 λιανοτράγουδα της πικρής πατρίδας. Τα είχε δει ο ποιητής όλα τούτα. Τα είχε ζήσει. Είτε στην Μαλβαζία ως παιδί, είτε ενήλικας στα ξερονήσια, όπου κατέβαλε το τίμημα όχι όσων έκανε, αλλά αυτών που πίστευε. Τα λιανοτράγουδα τα έγραψε στην τελευταία συνεδρία της εξορίας του, το 70 ανάμεσα Γυάρο και Λέρο.

«Κυκλάμινο, κυκλάμινο, στου βράχου τη σχισμάδα, που βρήκες χρώματα κι ανθείς που μίσχο και σαλεύεις».

Τι ζεστές μέρες του Οκτώβρη, οι μέλισσες διακατέχονται από μια τρομερή κινητικότητα. Πετούν ομαδικά, ακούς τον βόμβο, και συντελούν τα θαύματά τους. Αντιλαμβάνονται ότι είναι το τελευταίο χρονικό παράθυρο και συλλέγουν γύρη για τον χειμώνα. Μπορείς να διακρίνεις την κίτρινη σκόνη να καλύπτει τα άκρα τους.

Άλλο ένα μικρό και τόσο εύοσμο θαύμα, που συναντάμε τούτη την εποχή. Η ανθοταξία της γαζίας. Στη δεύτερη ανθοφορία της, μέσα στο χρόνο, οι μικρές, έντονου κίτρινου χρώματος

βελούδινες σφαίρες, που κρέμονται από κλαδιά γεμάτα με αγκάθια που δεν συγχωρούν, αρωματίζουν τα τελευταία σκιρτήματα της καλοκαιρίας.

Ο Σαρωνικός σε κάποια από τα καλύτερά του. Χαλάλι το πρωινό 4άρι που φρεσκάρει από το δύση, σχεδόν στην μπάντα. Τέλη του μήνα και το ψαθάκι ακόμα είναι καλοδεχούμενο. Θάλασσα συνδεδεμένη με το μέλλον του δυτικού πολιτισμού, με σπάνιες ομορφιές αλλά και άμετρη εκμετάλλευση. Ακόμα κι έτσι όμως η γοητεία του παραμένει.

Εκεί που έγραψε ο ['Ακης Πάνου](#) το «εφτά νομά σε ένα δομά». Στου Χαροκόπου. Τότε που η φτώχεια ήταν καθημερινότητα. Πέρασαν τα χρόνια, γνωρίσαμε πολλά, προοδεύσαμε. Γίναμε Ευρώπη. Ο Πάνου εγκατέλειψε τον μάταιο κόσμο μας, αφού άφησε μια περιουσία στις επόμενες γενιές. Μα στη δεύτερη δεκαετία του 21ου αιώνα, το ρολόι γυρίζει πίσω.

Απογευματάκι, μέσα Οκτωβρίου στο παρκάκι μπροστά από την Χαροκόπειο σχολή. Άστεγος με την προίκα του. Αραχτός στην ξαπλώστρα του, διαβάζει κάποιο βιβλίο. Η σκούπα, τα ρούχα, η πετσέτα παραδίπλα και το διάφανο πλαστικό που θα χρησιμεύσει ως στέγη όταν βρέχει ο θεός τον κόσμο.